

ידיעון 2/2015

ידידינו היקרים שלום!

אפסים ד 1: לפיכך אני, האסיר למען האדון, מפציר בכם להתנהג פנימה ליעוד שנקראתם אליו. הפסוק הזה העסיק אותי די הרבה בחודשים האחרונים, הן באופן אישי והן במסגרת עבודתנו בבית האבות. השאלה המתבקשת מתוך הפסוק הזה היא: למה אני קיים? למה בית האבות קיים? ולפיכך, שאלת המבחן היא: האם אכן אני מצדיק את קיומי? האם בית האבות מצדיק את קיומו? השאלות הללו צריכות להיבחן לאור הקריאה שאלוהים קרא אותנו אליה, בכל מה שעשינו עד כה, בעשייה היום יומית בהווה, והן בכל מה שקשור לתכנון שלנו בנוגע לעתיד.

ב- 14 באפריל 2016 בית האבות עומד לחגוג 40 שנה לקיומו! ההכנות לקראת החגיגה נמצאות בעיצומן וכמובן שחלק נכבד בחגיגה יוקדש לסקירת העבר, תוך התרכזות בנאמנותו וחסדו הבלתי נלאים של האדון לבית האבות במשך עשורים. אלה מהווים גם את מקור תקוותינו לעתיד, שכן נאמן הוא הקורא אותנו, אשר גם יעשה זאת! (א' תסלוניקים ה 24).

אנו מודים לאלוהים שבמהלך הבקרה המקיפה של משרד הרווחה לקראת חידוש הרישיון, הביקורות היו טובות מאוד, אך שוב

הודגשה בפנינו החשיבות והדחיפות להסדרת מחלקה סיעודית, כדי שנוכל בעתיד לספק את השירות החשוב הזה לדיירים שלנו על פי התקנים הנדרשים בחוק, ובמידה רחבה יותר. תכניות הבנייה מתקדמות, אך במרוץ הזה יש עדיין מספר משוכות ביורוקרטיות בדרך שעלינו לעבור. בנוסף, מאחר שקהילת בית אליהו הסמוכה והכנסייה הנורבגית (NCMI) שוקלים את הרחבת המרכז הקהילתי של בית אליהו, נבחנת האפשרות לשלב את הגשת תכניות הבנייה של שני הפרויקטים בו זמנית לעירייה (הבניינים של הקהילה ושל בית האבות נמצאים על אותה חלקה של הארגון הלוטרני העולמי).

חוגגים את ראש השנה בגינת בית האבות

בינתיים אנו מעודדים גם ממה שהאדון עושה אתנו בהווה, בשגרה היומיומית. אחת הברכות הגדולות היא לשמוע דייר שחזר אחר היעדרות של מספר ימים אומר: "טוב לחזור הביתה"! במהלך חצי השנה האחרונה הצטרפו אלינו ארבעה דיירים חדשים: אנטואנט מירושלים, פאולה מבת-ים, רחל מבני עייש, ורון מחיפה, וכעת מספר הדיירים בבית האבות הוא 29 וממוצע הגילאים עומד על 86 שנים.

לכל דייר שמגיע אלינו יש סיפור מיוחד וייחודי בנוגע לנסיבות שהביאו אותו לבית האבות. סיפורה של אנטואנט אולי מדגיש במיוחד את חשיבות קיומו של אבן העזר. אנטואנט הגישה בקשה למועמדות לפני מספר חודשים, בתקווה להיכנס לבית יחד עם חברתה הטובה סוזאן במשך כ- 44 שנה! אנטואנט שירתה יחד אתה בצרפת ובאפריקה ויחד הן עלו לארץ בשנת 1987 וחלקו דירה בירושלים. לאחר שבקשותיהן של השתיים אושרו, התברר לנו שהן חלו ואף אושפזו בעקבות כך. במשך מספר שבועות הן חוו תנודות במצב בריאותן, ובסופו של דבר סוזאן נפטרה. אנטואנט שלא יכלה להישאר בביתה בגלל מצבה התפקודי, וגם לא להתקבל לבית האבות שלנו (משום שהייתה סיעודית באותה עת), הגיעה בסופו של

דבר לבית אבות בירושלים ושהתה שם כארבעה חודשים. כפי שאנטואנט מספרת, בנוסף לתהליך האבל הכבד שהיא חוותה כתוצאה ממות חברתה, היה עליה להתמודד גם עם בדידות רבה ואפילו דחייה מצד דיירי בית האבות ההוא, מה שהביא אותה עד לכדי ייאוש מהחיים. תודות למאמציהם הגדולים והנחושים של שני אחים יקרים מירושלים שדאגו שהיא תקבל את כל הטיפול הרפואי הראוי, מצבה השתפר והתייצב, כך שבית האבות יכול היה לקלוט אותה. אנטואנט הגיעה לבית האבות ברגשות מעורבים. ניכר היה שהיא איבדה אמון באנשים ובעובדה שיש טעם לחיים גם בגיל 89, ושמישהו באמת יתעניין בה. תודה לאל שחששות אלה התבדו! כיום, מספר חודשים לאחר כניסתה, היא אומנם חווה מידי פעם געגועים עזים לחברתה, אך היא מוצאת אהבה ונחמה אמיתית בין אחים ואחיות ומצבה השתפר להפליא! יום אחד היא אמרה לי: "אני מרגישה כאן את האהבה כמו חמצן!". הדברים מזכירים לנו עד כמה אהבתו של האדון מחיה ומשובבת אותנו, וצובעת את המציאות האפרורית בצבעים נצחיים של תקווה.

עבורנו כבית אבות, זוהי זכות אמיתית לשרת אחות כמוה, שהקדישה עשרות שנים לשירותם של אחרים - זהו ייעודנו!

במהלך חודשי הקיץ האחרון הזענו לא רק בגלל החום הקיצוני והלחות המעיקה, אלא גם בגלל הלחץ. אחרי שהחלפנו את מערכת החימום, נערכנו כבר בסוף החורף להחלפת מערכת הקירור. דוד, מנהל האחזקה שלנו, תכנן את מערכת המדחסים ושאר המרכיבים, והמוצר הוזמן לפי התפריט מסין. על פי הנתונים שקיבלנו, הקונטיינר אמור היה להגיע תוך שלושה חודשים, מה שאפשר לנו בינתיים להכין את התשתיות, כך שכשמערכת המדחסים תגיע, נוכל לחבר מיד ולהפעיל את המזגנים.

חלפו להם שלושת חודשי האביב, שלשמחתנו היו נעימים, אבל לאכזבתנו הקונטיינר לא הגיע באנייה כפי שהובטח לנו. וכך, נאלצנו לעבור חודש שלם נוסף ומורט עצבים עד שהמדחס הגיע והותקן בתחילת יולי. אנו באמת מודים לאלוהים שהמערכת החלה לפעול ימים בודדים לפני גל החום הקיצוני הראשון של הקיץ.

אנו מודים לכל הארגונים שתמכו בנו ואפשרו לנו להוציא את פרויקט אל הפועל. המערכות החדשות צפויות לחסוך לנו מידי שנה מעל 10,000 ₪ בהוצאות על אנרגיה!

גם השנה התברכנו במתנדבים נאמנים שאלוהים שלח לנו. אני מניח שלרבים מהם הייתה אפשרות להתנדב במקומות יותר "מרתקים" מאשר בבית אבות, אך בעיניי, התנדבותם באבן העזר נובעת מקריאה ושליחות אמתית שניכרת במסירות שלהם. השנה המתנדבים הגיעו אלינו מגרמניה, דנמרק, מקסיקו, שווייץ, הולנד, רוסיה, אנגליה וארה"ב. בנוסף, מגיעות אלינו מידי פעם גם קבוצות מארה"ב, דנמרק ושבדיה שבאות לגיחות קצרות ועוזרות ב"עבודות רס"ר ובאותה הזדמנות גם לומדים על בית האבות.

מסיבת פרידה לסוניה ובני - זוג מתנדבים משווייץ

אך התברכנו גם ממתנדבים מקומיים! מדובר בבני נוער בחופשה או צעירים שנמצאים לפני או אחרי צבא, שהחליטו להקדיש מספר שבועות להתנדבות בבית האבות: ורסויה י., נעמי פ., שלם ו., נתנאל ג. ומיכל ל. בנוסף, ישנם בני נוער שבחרו לעשות אצלנו את המחויבות האישית שלהם (מטעם בית הספר) - כן ירבו!

צבא, שהחליטו להקדיש מספר שבועות להתנדבות בבית האבות: ורסויה י., נעמי פ., שלם ו., נתנאל ג. ומיכל ל. בנוסף, ישנם בני נוער שבחרו לעשות אצלנו את המחויבות האישית שלהם (מטעם בית הספר) - כן ירבו!

ילדים תמיד מצליחים להעלות חיוך על פניהם של הדיירים. בשנים אחרונות מספר בתי ספר וגנים של ערבים נוצרים בחיפה נוהגים לבקר בבית האבות במהלך חג-המולד. בתמונה משמאל ניתן לראות את אחת מהקבוצות האלה - ילדים בני חמש, שהגיעו כדי להציג, לשיר ולתת מתנות לדיירים (חלק מהילדים האלה הנם ממשפחות מאמינות). תודה לאל על היוזמה המבורכת הזו שמחזקת את הקשר עם קהילות אחרות ועם תושבי השכונה!

אכן, יש לנו הרבה על מה להודות השנה, וכמנהגנו בשנים האחרונות, ערכנו מסיבה עם הדיירים ובני משפחותיהם כדי להביע את תודתנו לאלוהים. הפעם הדרכת ההלל הייתה בשילוב בין-דורי: אלכס אטלס, בנה של רחל (אחת הדיירות החדשות) הדריך אותנו בשירה יחד עם מספר מחברי קהילתו, וכן גם אוראל מזרחי, נכדתו של נסים (גם הוא דייר), בירכה אותנו בשירה.

זוהי הזדמנות נוספת להודות לכם, ידידינו היקרים, עבור תפילותיכם עבורנו ותמיכתכם הנאמנה והאוהבת במהלך כל השנה. יגמול לכם אלוהים חסד על חסד!

באהבת האדון, ג'וני ושושנה חורי

"...ויקרא את שמה, אבן העזר, ואמר, עד-הנה עֲזָרְתָּהּ" "and called the name of it Ebenezer, saying, hitherto hath the LORD helped us" (שמואל א ז, 12) (1 Sam 7, 12)